

Arrest

nr. 94 847 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak). U zou op uw laptop een programma hebben geplaatst om foto’s om te vormen tot karikaturen. U zou karikaturen hebben gemaakt van uw vrienden, uw familie en eveneens van regeringsleiders. Op 15 maart 2011 zou de ‘Asayish’ (Koerdische veiligheidsdienst) bij u thuis zijn binnengevallen. Zij zouden uw laptop in beslag hebben genomen samen met enkele andere tekeningen. U zou niet thuis zijn geweest, maar zij zouden uw echtgenote hebben gezegd dat u met deze karikaturen de regeringsleiders had beledigd. Ze zouden hebben gezegd dat zij nu genoeg bewijzen hadden tegen u. Uw echtgenote zou u telefonisch op de hoogte hebben gebracht, waarna u onderdook bij een vriend van u. Deze vriend zou op zijn beurt iemand hebben gekend bij de Asayish, bij wie hij navraag deed over uw zaak. Zijn bron zou hem hebben gemeld dat u te ver was gegaan en dat het er niet goed uitzag voor u. Hij zou eveneens hebben gezegd dat u bij arrestatie nooit meer vrij zou komen.

U zou bij deze vriend ondergedoken zijn gebleven. De volgende dag zou u hebben vernomen dat de Asayish ook bij uw zus was langs geweest en de daaropvolgende dag opnieuw bij uw echtgenote. U zou daarop hebben besloten het land te verlaten. Op 25 maart 2011 verliet u Irak, samen met uw echtgenote (...) en uw twee dochters (...). Via Zakho, Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwamen jullie op 11 april 2011 aan in België. Dezelfde dag nog vroeg u met uw gezin asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw twee dochters, een kopie van de identiteitskaart en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en jullie huwelijksakte. De weigeringsbeslissing die het CGVS nam op 26 september 2011 werd op 8 december 2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen. U verklaart een programma op uw laptop te hebben gehad die het mogelijk maakte gezichten om te vormen tot karikaturen. U zou met dit programma foto's van vrienden en familieleden hebben vervormd. U zou dit hebben gedaan 'om te lachen', om uw vrienden een plezier te doen en uw tijd door te brengen (CGVS, pg.9). U besloot eveneens karikaturen te maken van regeringsleiders. Dit vanuit humoristisch standpunt en omdat zij het verdienden (CGVS, pg.9). U verklaart aldus karikaturen te hebben gemaakt van Talabani, Barzani, Maliki en voegt er ook aan toe dat u deze karikaturen ook van uw kinderen hebt gemaakt en dat het gewoon 'om te lachen' was (CGVS, pg.10). U gevraagd of u dacht dat de karikaturen van de regeringsleiders voor u een gevaar zouden kunnen vormen, stelt u opnieuw dat het enkel 'om te lachen' was en dat u niet wist dat dit een probleem zou vormen (CGVS, pg.10). U geeft ook aan dat u de tekeningen heeft afgedrukt en heeft getoond aan uw vrienden, zomaar 'om te lachen' (CGVS, pg.10). Vervolgens verklaart u dat de Asayish op de hoogte zou zijn gekomen van deze karikaturen en dat u - volgens uw bronnen - zeer zwaar gestraft kan worden omdat u de verantwoordelijke van de partij en de regering heeft beledigd (CGVS, pg.10). U gevraagd wat die zware straf dan inhoudt, stelt u dat uw bron had gezegd dat u 'nooit meer het zonlicht zou zien' en dat uw leven in gevaar verkeerde (CGVS, pg.11). Toen u er werd op gewezen dat het toch wel opmerkelijk is dat u niet wist dat het maken van karikaturen van politici en regeringsleiders een dergelijke zware straf met zich kan meebrengen, geeft u plotseling aan dat u wel degelijk wist dat dit een gevaar voor u inhield maar dat u toch 'iets diende te ondernemen tegen de regering' (CGVS, pg.11). Het is opmerkelijk hoe u opeens een grappig tijdverdrijf - waarvan u in eerste instantie aangaf dat u niet wist dat dit enig gevaar inhield (CGVS, pg.10) - omkeert naar een waar politiek statement dat uw leven in gevaar heeft gebracht. Er kan bovendien bezwaarlijk worden gesteld dat u echt een politiek statement wilde maken met deze karikaturen, aangezien u ze enkel aan uw vrienden heeft getoond en er verder niets mee deed (CGVS, pg.10). Dat u dan ook - bewust - uw leven zou hebben geriskeerd om enkel deze karikaturen aan uw vrienden te tonen, is toch wel opmerkelijk te noemen. Naast het feit dat er wel degelijk vragen kunnen worden gesteld bij de ernst van de vervolging die u riskeert omwille van het maken van enkele lachwekkende karikaturen, moet er bovendien worden opgemerkt dat de autoriteiten geen grote moeite hebben gedaan om deze zware misdadiger die levenslang verdiende - zoals u het zelf heeft geschetst - te kunnen arresteren. Zo zouden zij vanaf de inbeslagname van uw laptop nog tweemaal naar u hebben gezocht. Nog één maal bij u thuis - maar u was toen afwezig - en één maal bij uw zus. Dit gebeurde bovendien binnen twee dagen na de inbeslagname van de laptop (CGVS, pg.12). Uw echtgenote zou nog tot op de dag van jullie vertrek, op 25 maart, thuis hebben verbleven, maar zou geen bezoek meer hebben ontvangen van de Asayish. Ook uw zus werd tot aan jullie vertrek op 25 maart niet meer lastig gevallen door de Asayish (CGVS, pg.12). Na uw vertrek zouden de Asayish niet meer naar u zijn komen zoeken bij uw zus (CGVS, pg.12). U heeft ook geen enkele indicatie dat de Asayish nog bij u thuis op zoek zijn gegaan naar u, ondanks het feit dat u zich daarover wel duidelijk zou hebben geïnformeerd (CGVS, pg.12). Een opmerkelijke zaak gezien uw verklaring dat uw leven in gevaar verkeerde. Het lijkt er geenszins op dat de Asayish intensief naar u op zoek waren. Bovendien zou u zich vanuit België op geen enkel ogenblik meer hebben geïnformeerd bij de connecties van uw vriend bij de Asayish naar het onderzoek dat tegen

u liep (CGVS, pg.12). Opnieuw een opmerkelijke zaak voor iemand die dan wel, via via, toegang kon hebben tot dergelijke (confidentiële) informatie. Deze informatie zou namelijk van cruciaal belang kunnen zijn bij het inschatten van uw eigen risico op vervolging. Dat u nagelaten heeft dit te doen, roept grote vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw relaas en wijst, minstens, op enige desinteresse voor uw eigen situatie. Toen u werd gevraagd waarom u naliet dit te doen, stelt u verrassend genoeg dat u uw vriend niet had gebeld, maar enkel uw zus om te weten te komen of uw huis reeds was verkocht (CGVS, pg.13). U stelt verder dat het niet helpt om informatie te hebben over uw actuele situatie daar u momenteel in België bent en dat het uw enige zorg was te weten of uw huis kon worden verkocht om de smokkelaar te betalen (CGVS, pg.13). Er dient geen betoog dat deze verklaring verre van afdoende is. Zowel u als uw echtgenote verklaren dat de Asayish (en volgens uw echtgenote bij uitbreiding de ganse regering, zie CGVS echtgenote, pg. 2) naar u op zoek was en dat u daarom ook niet in Noord-Irak bij haar familie (uw schoonfamilie) kon gaan wonen (CGVS, pg.13). Het is dan ook verbazingwekkend dat u besloot Irak te verlaten via Zakho in Noord-Irak (CGVS, pg.5) en daarbij niet naliet uitgebreid uw identiteitsdocumenten en uw paspoort te tonen aan het checkpoint dat u diende te passeren om de KRG-zone binnen te gaan (CGVS, pg.13). Uw verklaringen houden geen steek. Indien u werkelijk zou worden gezocht door de Koerdische veiligheidsdiensten zou u toen zeker zijn opgemerkt en minstens zijn geïnterpelleerd. Bovenstaande observaties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012). De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. De Commissaris-generaal beschikt over een

zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkkoek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkkoek aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde, namelijk de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw twee dochters, een kopie van de identiteitskaart en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, alsook jullie huwelijksakte, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het CGVS betwist uw identiteitsgegevens en uw afkomst niet, wel de door u aangegeven vluchtaanleiding.”

1.3. Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich op dezelfde feiten baseert als verzoeker.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster stelt dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als verzoeker.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers herhalen vooreerst hun asielmotieven. Ze menen dat ze de gegrondheid van hun vrees voor vervolging voldoende aannemelijk hebben gemaakt en ze stellen dat de commissaris-generaal artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de materiële motiveringsplicht schendt door hen niet als vluchteling te erkennen.

Verder menen verzoekers dat het geweld op burgers in Kirkuk wel aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burgers niet beperkt is. Verzoekers verwijzen naar een reisadvies voor Belgen van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van 14 maart 2012 waarin onder meer staat dat de stad Kirkuk en het omliggende gebied absoluut te mijden is. Verzoekers verwijzen ook naar de richtlijnen van het UNHCR van 31 mei 2012 over Irak. Daarin staat dat het geweld tegen burgers in Kirkuk blijft aanhouden, dat *professionals* een groot risico lopen om ontvoerd en vermoord te worden en dat burgers risico's lopen door de aanwezigheid van mijnen en door voortdurende militaire operaties. Verzoekers stellen ook dat volgens een rapport van het UK Home Office van 30 augustus 2011 *terugkeerders* uit Europa vaak het slachtoffer zijn van ontvoeringen. Tot slot wijzen verzoekers erop dat uit verschillende rapporten blijkt dat Kirkuk één van de onstabielste regio's van Irak is door de etnische spanningen en de discussies over het delen van de macht en de inkomsten uit de oliehandel. Verzoekers wijzen erop dat de vreemdelingenwet en de Richtlijn 204/83/EG geen onderscheid maken in gradaties van het reëel risico op ernstige schade. Ze stellen ook dat het niet relevant is welk type geweld de ernstige schade veroorzaakt, aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het gewapend conflict onder de term ernstige schade kan vallen, zoals bijvoorbeeld bepaald door artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt door hen subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift volgende documenten toe: een rapport van de International Crisis Group, *Iraq and the Kurds: confronting withdrawal fear*; reisadvies Buitenlandse Zaken van 14 maart 2012, Richtlijnen UNHCR Irak, 31 mei 2012; updates bij de richtlijnen UNHCR; COI rapport Irak, UK Home Office, 30 augustus 2011; internetartikelen met betrekking tot Kirkuk. Ter terechtzitting legt verzoeker nog 5 internetartikelen neer evenals uittreksels uit het algemeen ambtsbericht Irak van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van november 2012.

2.2. De commissaris-generaal voegt aan zijn nota informatie van Cedoca toe over de evolutie van de veiligheidstoestand in Irak na het vertrek van de Amerikaanse troepen. Deze informatie heeft betrekking op de veiligheidstoestand van 13 januari 2012 tot 20 juni 2012. Volgens de commissaris-generaal bevestigt deze informatie de beoordeling van de veiligheidstoestand in de bestreden beslissing. Ter terechtzitting legt verweerder een update van de veiligheidssituatie in Irak, gedateerd 31 juli 2012, neer.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers' asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissingen. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker met zijn karikaturen een politiek statement wilde maken, dat de autoriteiten weinig moeite hebben gedaan om verzoeker aan te houden, dat verzoeker weinig interesse betoont in het onderzoek dat tegen hem loopt bij de Asayish en dat het niet aannemelijk is dat verzoekers Irak via Zakho in Noord-Irak hebben verlaten en daarbij hun identiteitsdocumenten en hun paspoort hebben getoond, terwijl volgens hen de Asayish en de ganse regering naar verzoeker op zoek waren. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen op geen enkele wijze in hun verzoekschrift en geven er ook geen aannemelijke verklaring voor.

Verder wijst de Raad erop dat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Verzoekers tonen niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoekers naar Irak kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Kirkook een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat er in Kirkuk dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn. Dit blijkt evenmin uit de informatie die de commissaris-generaal aan zijn nota heeft toegevoegd. Verzoekers hebben aan de Raad geen informatie bezorgd die het tegendeel aantoonde. Uit het UNHCR-rapport waarnaar verzoekers verwijzen, blijkt dat het geweld in Kirkuk vooral bestaat uit gerichte aanslagen tegen de internationale veiligheidstroepen, Sahwa en de overheid, hoewel ook aanslagen tegen burgers voorkomen. Er is echter geen sprake van voortdurende militaire operaties.

Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Kirkuk een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER